

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Cdi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII
a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia , Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,

E-mail: ccdab@yahoo.com

Director redactor șef:

Prof. Deák – Székely Szilárd Levente

Responsabil de număr: prof. Munteanu Maria

Redactori: prof. Comaniciu Cristina, prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica

Colaboratori: lector univ. dr. Scheau Ioan

Tehnoredactare: aj. analist programator Popa Ioan

Corectura: Prof. Nandrea Maria, prof. Bazilescu Sebastian

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

- Simpozionul Primăvara Școlii – Convorbiri Didactice la Alba Iulia – Ediția IV-A – 29 Martie 2013 – Prof. Deák-Székely Szilárd Levente** 2
- Invitație la lectură! – Prof. înv. primar Konnerth Iuliana** 2
- Despre emoții și dezvoltarea emoțională a copiilor – Prof. înv. preșcolar Coman Maria Floare** 5
- Rolul revistelor școlare în creșterea calității demersului didactic – Prof. Țuculete Marinela** 8
- Instituția domniei, monarhia și instituția prezidențială - analiză comparativă – Prof. Cîmpean Nicoleta** 9
- Corpul Păcii – misiune îndeplinită! – Prof. Cărunta Elena** 12
- Dezvoltarea capacităților creative ale elevilor prin lecțiile de lectură – Prof. înv. primar Gligor Dana** 16
- Schimbări de paradigmă în societatea cunoașterii – Prof. psihopedagog Lațiu Camelia Lucia** 18
- Lectură la elevii din clasele primare – Prof. înv. primar Bogdan Eugenia, Prof. înv. primar Prihoi Ana-Lucreția** 19
- Proiect de cercetare – Matematica între teorie și practică - prof. Ghibescu Maria** 21

SIMPOZIONUL PRIMĂVARA ȘCOLII – CONVORBIRI DIDACTICE LA ALBA IULIA – EDIȚIA IV-A – 29 MARTIE 2013

Prof. Deák-Székely Szilárd Levente- director CCD Alba

Casa Corpului Didactic Alba, prin acest simpozion dorește să organizeze și să stimuleze preocupările cadrelor didactice pe teme legate de managementul claselor de elevi, activitățile de predare-învățare bazate pe metodele active, evaluarea bazată pe criterii clare și ce respectă cerințele Centrului Național de Evaluare și examinare. De asemenea, în cadrul acestui simpozion au fost create condițiile necesare ca expertiza cadrelor didactice să fie împărtășită colegilor.

Acest simpozion nu este o acțiune singulară ci se încadrează în mod firesc cu alte simpozioane și programe de formare derulate prin CCD, pentru a răspunde obiectivelor propuse în Planul Managerial al instituției.

Prin aceste activități, simpozioane și programe de formare, dorim ca performanțele și calitățile dobândite de cadrele didactice să fie vizibile în creșterea calității vieții comunității din care provin elevii pe care-i pregătesc. Considerăm că o „performanță” și o „calitate” care nu este utilă celor care investesc în ea nu poate fi considerată ca atare dacă nu are o finalitate bine definită ancorată în realitate.

La simpozion au fost înscrise un număr de 38 de lucrări, propuse de către 55 de cadre didactice. Lucrările propuse au sosit din întregul județ, mai multe din zona Alba și Blaj. Tematica abordată a fost diversă, constituind modele de bune practici pentru colegii care au fost informați de activitățile desfășurate.

Lucrările s-au evidențiat prin partea practic – aplicativă a lor respectiv prin prisma rezultatelor obținute în cadrul colectivelor de elevi.

Seria simpozioanelor propuse de CCD cadrelor didactice se va continua cu clasicul de acum „Zilele Școlii Albei”, la începutul lunii iunie. Așteptăm cu interes participarea cât mai numeroasă la această nouă activitate ce oferă posibilitatea de a împărtăși colegilor rezultatele muncii lor.

INVITAȚIE LA LECTURĂ!

*Prof. înv. primar Konnerth Iuliana
Școala Gimnazială Ion Bianu Valea Lungă, Alba*

Titlul lucrării și întregul demers pedagogic desfășurat pentru realizarea unei ore de lectură este un răspuns la îndemnul lui Radu Stanca, scriitorul ce ridică actul citirii și al iubirii de cărți la poruncă dumnezeiască. El afirma că dacă ar fi avut puteri divine ar fi adăugat „ în șirul celor zece porunci

biblice, pe o a unsprezecea: Să-ți iubești cărțile. Să le iubești cu pasiunea cu care te iubești pe tine însuși.”¹ Deci sarcina celor ce participă la educația copiilor: familia, școala, comunitatea este de a le sădi în suflet îndeplinirea acestei porunci.

Datorită importanței în evoluția copilului și apoi cea a adultului, lectura este un obiectiv fundamental ce se regăsește în toate programele școlare și atingerea unui stadiu cât mai avansat în domeniul dezvoltării competenței de a citi este unul dintre principalele obiective ale procesului instructiv - educativ. Lectura este un exercițiu activ de mare eficiență dacă elevii stăpânesc de timpuriu anumite deprinderi și obișnuințe cerute de practica lecturii: deprinderea de a citi corect, conștient, cursiv și expresiv. Valoarea instrumentală a deprinderilor de citit este dată de perspectiva realizării unei educații permanente a individului, a autoeducației și deschiderii spre cultură, știință, viață.

Ce s-a întâmplat cu copilul ce asculta fermecat poveștile spuse sau citite de părinți, unde a dispărut cititul de plăcere? Câteva întrebări la care dascălii caută răspuns. Asupra acestui aspect doresc să mă opresc.

Cititul primei cărți începe într-o seară, în mijlocul familiei. Atunci cititul e o activitate ce îi dă copilului un sentiment de farmec, plăcere, confort. Prin cele 10-20 de minute de lectură zilnică, părinții le vor asigura copiilor, printr-o metodă ușoară și mai puțin costisitoare, succesul la școală și mai târziu în viață, și în același timp, construiesc o relație sănătoasă și armonioasă cu copilul.

Intrat în școală, copilul fiind elev acum, percepe lectura ca pe o responsabilitate, lectura plăcută din familie devine acum o datorie. Ca să-l motivăm să citească cât mai mult și cât mai bine trebuie să trezim în ei bucuria lecturii.

De aceea m-am întors spre ajutorul pe care îl poate oferi cititul în familie, momentele de lectură împreună cu familia, exemplul pe care îl oferă părinții. Dacă citesc copiilor de la vârste fragede, în mod subtil copiii se apropie de carte, doresc să devină și ei cititori, trag concluzia că pentru părinți e o activitate plăcută, relaxantă. Mai târziu, elevii fiind vor descoperi importanța cititului pentru cunoaștere și dezvoltare personală și vor putea susține adevărul descoperit de cercetători că: „*Cine nu știe citi nu se poate instrui, nu poate realiza nici un progres care să-l conducă spre autoinstruire și educație.*”²

Am organizat o lecție deschisă la lectură cu titlul *Invitație la Lectură!* unde i-am avut invitați pe părinții și bunicii copiilor din clasă. Această lecție a vrut să fie un îndemn discret pentru părinți de a cunoaște modul în care ar trebui să discute acasă despre lecturile pe care le realizează propriii lor copii.

Fiecare elev a adus din biblioteca personală sau a împrumutat de la biblioteca școlară cărți de povești scrise de Ion Creangă. Planul de desfășurare al lecției a fost afișat pe tablă, pași și sarcini precise atât pentru elevi cât și pentru părinți. Apoi am pornit prin intermediul citirii într-o călătorie alături de fata moșneagului și fata babei: *Vă invităm să veniți împreună cu noi în lumea minunată a poveștilor lui Creangă!*. Elevii și-au reamintit aspecte pe care trebuie să le urmărească în actul citirii: corectitudine, ritm, ton în funcție de conținutul ideologic și afectiv, expresivitate. Fiecare elev a citit cu voce tare cel puțin un fragment din textul poveștii cu scopul exersării citirii, dar și al înțelegerii textului sub multiple aspecte: conținut, vocabular, probleme de scriere, de limbă. Textul a fost astfel ales încât să se poată evalua fluenta și expresivitatea citirii. Deși textul a fost citit ca lectură independentă acasă, cu fiecare citire a aceluiași text elevii mai descoperă ceva, noi sensuri și înțelesuri. Părinții, la sfârșitul audierii povestirii, au formulat câteva aprecieri pozitive asupra calității citirii, dar și sfaturi pentru realizarea unei citiri care să trezească curiozitatea și plăcerea celui care ascultă citirea făcută de alte persoane.

Ca să-și îndeplinească rolul său formativ, lectura cere muncă organizată de îndrumare și evaluare. Astfel elevii au avut ca muncă independentă, acasă, de completat, în caietul de lectură notații referitoare la textul citit conform modelului: data, titlul, autorul, personaje, conținutul pe scurt al povestirii, cuvinte și expresii frumoase, ce mi-a plăcut, ce învățatură desprindem. Această deprindere de a face notări pe marginea celor citite este foarte importantă pentru că este un instrument de lucru și al viitorului adult. *Notarea datei* oferă informații asupra ritmicității, volumului de pagini citit, titlul și autorul –îl includ într-o anumită categorie de cititor, *numărul personajelor* –informează despre atenția

¹ Stanca, Radu (2012), din volumul „Dăltuiri”, Editura Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2012, p.75-77

² Schwartz, Bertrand, (1976), Educația de mâine, București, E.D.P.p.157

cu care citește, memoria cu care înregistrează, *redarea conținutului* - capacitatea de procesare a informației, fluența exprimării, *cuvinte și expresii frumoase notate*- dezvoltă auzul fonematic spre muzicalitatea înlănțuirii cuvintelor, atracția exprimării plastice, *ce mi-a plăcut?*- ne spune despre influența categoriilor esteticii frumos-sublim, asupra gândirii și reflecției, imaginației, ne spune despre puterea de argumentare a utilității celor citite, despre ce frumuseți a descoperit, în fața cărora s-a mirat, inima lui a tresărit de plăcere. În fine acest ultim punct notat ne spune despre judecata și sentimentele estetice prin care i s-a dezvoltat micului cititor. Caietul de lectură devine astfel un util instrument de lucru pentru activitatea intelectuală.

Explozia stelară a fost metoda folosită pentru a înțelege conținutul de idei, pentru îndreptarea atenției asupra esențialului materialului citit. Prin această metodă elevii au consolidat capacitatea de a reține cele citite și de a formula întrebări legate de conținut, solicită un efort de imaginație și gândire, dar și capacitatea de a formula răspunsul întrebărilor. Această metodă crează un comportament ce denotă participarea, exersează gândirea cauzală, deductivă a limbajului. Însoțind actul citirii de întrebări cercetătorii afirmă că: „*Întrebarea reprezintă un moment indispensabil al activității mentale al elevului, ea este o formă deosebită în care se exprimă gândirea, situându-se la granița dintre cunoaștere și necunoaștere, ...stimulează curiozitatea și dorința de a afla, suscită interesul și participarea activă.*”³ Elevii s-au împărțit pe echipe, au extras câte o întrebare: cine, unde, când, ce fel de, apoi întregul grup a formulat în scris întrebări. Părinții au fost invitați să formuleze și ei întrebări după cerințele exprimate de bilețelele copiilor. Asta și ca un exemplu pentru discuțiile de acasă atunci când vor realiza lecturi împreună cu propriii copii.

Următorul pas, elevii au lucrat independent în echipă, aranjând pe o foaie de hârtie ideile principale în ordinea desfășurării poveștii. Părinții au avut sarcina să verifice corectitudinea îndeplinirii acestei sarcini.

Având suport ideile principale elevii au povestit oral conținutul citit. Povestirea i-a pus în situația de a reproduce conținutul textului într-o formă originală, de a trece de la vorbirea directă la cea indirectă, de a exercita actul vorbirii într-o formă îngrijită, chiar plastică. Povestirea este un exercițiu util pentru dezvoltarea fluentei vorbirii, exprimării plastice Pentru elevi a fost interesantă și distractivă sarcina părinților de a găsi, a inventa un alt sfârșit poveștii.

Un alt moment aparte a fost caracterizarea personajelor, fata babei și fata moșneagului, prin completarea fișei de muncă independentă sub formă de ciorchine. Realizarea unei caracterizări are rolul de a contribui la înțelegerea conținutului, de a îndemna elevii să citească cu atenție cuvintele rostite de personaje, să urmărească intențiile și faptele lor, opinia scriitorului, aprecierile făcute de celelalte personaje. Părinții și-au adus contribuția la acest moment al lecturii prin completări la caracterizarea personajelor.

Momentul de dramatizare, cu replicile compuse de elevi, i-a ajutat să pătrundă mai bine conținutul textelor, să surprindă însușirile personajelor, să înțeleagă mai bine gândurile, gesturile, modul de acțiune și exprimare a personajelor. Au lucrat în mod creativ pentru construirea acestor roluri, pentru compunerea de replici, identificarea mimicii. Dramatizarea le-a impus disciplină în limbaj, ținută, mișcare.

Momentul final, dar putem spune cel mai savurat, a fost cel în care bunica unui elev le-a relatat despre poveștile citite în copilărie, printre care se regăseau și poveștile scrise de Ion Creangă. Părinții au citit, spre surpriza copiilor, povestea *Capra cu cei trei iezi*. Ce emoție în glasul părinților și câtă bucurie în inimile copiilor!

N-am putut încheia lecția fără să evaluăm satisfacția participanților. Fiecare a colorat și desenat pe un chip uman modul în care s-a simțit la această activitate.

Ora de lectură s-a vrut o invitație, o pledoarie pentru desfășurarea unor momente de citire – lectură în mijlocul familiei, un mod de a îndemna adulții să citească în prezența copiilor și împreună cu copii. Invitația la lectură, un mod prin care să reînviăm copiii să iubească cititul cărților .

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan,(1983), Perfecționarea lecției în școala modernă, București, E.D.P.

³Cerghit, Ioan, (1983), Perfecționarea lecției în școala modernă, București, E.D.P., p.155

2. Schwartz, Betrand,(1976), *Educația de mâine, București, E.D.P.*

3. Sîrghie, Anca(2009), *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul preșcolar și primar, Sibiu, Editura Alma Mater.*

4. Stanca, Radu(2012), din volumul „Dăltuiri”, Editura Fundația Națională pentru Știință și Artă, București.

DESDPRE EMOȚII ȘI DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR

*Prof. inv. preșcolar Coman Maria Floare
Grădinița cu P.P Șcuțița Roșie, Alba Iulia*

Rolul emoțiilor în viața copilului.

Emoțiile sunt modalitatea noastră de adaptare la mediu. În funcție de tipul de emoție trăită într-o anumită situație, copilul învață să-și recunoască nevoile emoționale și mentale și să acționeze în consecință.

Când copilul trăiește o emoție este important să-l învățăm trei aspecte:

- **Cum să-și identifice și să-și recunoască emoțiile trăite?**
- **Care este nevoia de adaptare pe care o semnalizează emoția?**
- **Cum să-și schimbe comportamentul sau modul de a percepe situația în așa fel încât să se adapteze sănătos la situație?**

Primii factori care pot interveni reglator în acest proces sunt familia și grădinița.

Atitudinile părinților față de copiii lor variază de la toleranță excesivă până la atitudini extrem de dure față de comportamentele „inadecvate” ale copiilor. Sursa acestor atitudini este

reprezentată de așteptările părinților, care pot fi nepotrivite în raport cu vârsta și cu abilitățile copiilor. La acestea se adaugă stilul părinților de a-și exprima emoțiile.

Reacțiile educatorilor la manifestările emoționale ale copiilor reprezintă o sursă importantă de învățare despre emoții. Utilizarea în diferite contexte a cuvintelor care denumesc emoții este o modalitate de a învăța copiii să recunoască și să denumească emoțiile proprii sau ale celorlalți devenind un model dar și un antrenor pentru dezvoltarea competențelor emoționale și sociale.

Copiii învață ce sunt emoțiile și cum să reacționeze față de ele observând comportamentul adultului. Dezvoltarea emoțională este influențată de calitatea relației lor cu părinții și educatorii. Atunci când educatorul observă și acordă atenție emoțiilor copilului îi transmite acestuia mesajul că emoțiile sunt sănătoase și că ele sunt o sursă importantă de adaptare la mediu. Modul în care părinții și educatorii răspund când copilul trăiește o emoție îi modelează acestuia atitudinea față de emoții. Când educatorul și părinții exprimă emoții și își gestionează sănătos emoțiile, copilul învață cum să răspundă emoțiilor. Copilul începe prin a identifica emoția celorlalți prin expresia facială sau tonul vocii. Mai târziu învață să facă legătura între emoție și un comportament sau o situație, cum ar fi „copilul este trist pentru că și-a pierdut jucăria”.

Cum poate educatorul să sprijine dezvoltarea emoțională a copilului?

1. Acceptă și remarcă emoțiile copilului.
2. Oferă copilului un mediu sigur de exprimare a emoțiilor. Exprimarea emoțiilor copiilor nu trebuie ridiculizată, criticată, negată sau minimalizată.
3. Încurajează jocurile de tipul mimă sau teatru în care personajele exprimă emoții pentru a familiariza copilul cu exprimarea emoțiilor.
4. Încurajează copilul să exprime emoțiile în cuvinte.
5. Vorbește despre emoțiile celorlalți. Asta îi ajută pe copii să-și înțeleagă propriile emoții.
6. Recompensează copiii când răspund la o emoție prin comportamente sănătoase. De exemplu: stă și se liniștește când este furios, apoi revine la situația pe care trebuie să o rezolve.
7. Sprijină copilul să facă diferența dintre emoție și comportament. „Înțeleg că ești furios, însă a lovi este un comportament nepermis”.

Ce nu este recomandat să facă educatorul:

1. Să îl facă pe copil responsabil de propriile lui emoții: „Mă supărați!”, „M-ați dezamăgit!”
2. Să exprime emoțiile verbal și nonverbal în prezența copiilor. Autonomia emoțională implică abilitatea de a-și gestiona propriile emoții fără să îi rănească pe ceilalți.

Cauze care stau în spatele emoțiilor.

Înțelegerea cauzalității emoțiilor este un proces destul de dificil datorită tendinței oamenilor de a considera cauza emoției ca fiind un eveniment sau o situație care este în afara lor. Acest lucru poate fi cu ușurință observat dacă analizăm mesajele pe care le transmitem atunci când exprimăm o anumită emoție sau când le spunem celorlalți cum ne simțim, lăsând să se înțeleagă că ceilalți sunt responsabili de modul în care ne simțim.

În realitate, oameni diferiți care se confruntă cu aceeași situație se simt diferit, deoarece emoția nu este determinată de eveniment în sine, ci de modul în care o persoană interpretează la nivel mental evenimentul respectiv. Dacă emoția ar fi determinată de evenimentul sau situația în sine, atunci, într-un anumit context, toți oamenii ar trebui să simtă la fel.

Emoțiile sunt determinate de modul în care interpretăm o situație și, în consecință, fiecare este responsabil pentru modul în care se simte: „Mă simt în funcție de modul în care gândesc”.

Cum învățăm copiii să identifice corect cauza unei emoții?

Identificați situațiile în care copiii trăiesc și exprimă diverse emoții la grupă și

transformați-le în oportunități de învățare.

Învățați copiii să exprime emoții folosind mesaje la persoana întâi. (M-am supărat când mi-ai stricat jocul). Arătându-le copiilor modalități adecvate de exprimare a emoțiilor, li se oferă oportunitatea de a se gândi la ceea ce simt și la maniera de exprimare a emoțiilor trăite.

Lăsați copiii să înțeleagă că toate emoțiile sunt valide și acceptabile, ajutându-i să distingă între emoții și modul lor de manifestare.

Validarea emoțională are rolul de a-i face pe copii să gândească că ceilalți înțeleg și acceptă modul în care se simt.

Acceptați emoția copilului ca fiind firească. Dacă copilul își exprimă emoția într-un mod inadecvat, reamintiți-vă că el face tot ce poate (ce a învățat până acum) în situația dată. Este important să vă spuneți acest lucru ca un element de **reamintire**.

Observați și descrieți în cuvinte emoția copilului. „Observ că ești vesel!”

Validați emoția copilului: „Înțeleg că ești supărat pentru că ți-ai stricat jucăria preferată. Ce crezi că ai putea să faci să te simți mai bine?”

Rolul temperamentului în reactivitatea emoțională.

Reacția copiilor la situațiile de zi cu zi diferă în funcție de temperamentul pe care îl au. În aceeași situație, doi copii pot reacționa diferit sub aspectul intensității emoției, duratei de manifestare a pragului de activare și duratei de restabilire a stării de calm.

Copiii cu reactivitate emoțională crescută:

1. Manifestă în situațiile zilnice emoții intense pe o perioadă mai mare de timp, au un prag scăzut de activare (ex.: se supără cu ușurință de la lucruri neînsemnate), au nevoie de o perioadă mai mare de timp pentru a se liniști;
2. Au nevoie de un efort mai mare pentru a-și inhiba un comportament atunci când li se cere, depun un efort mai mare pentru a amâna dorința imediată de a face activitatea preferată pentru a face acțiunea impusă de educatoare, dar nedorită de ei;
3. Au nevoie de o structură și de reguli clare care să le ghideze comportamentul într-o situație socială;

Copiii cu reactivitate emoțională mai scăzută:

1. Își pot focaliza mai bine atenția pe o sarcină și sunt mai greu de distras într-o situație;
2. Se pot conecta mai ușor cererilor adultului și vor solicita un efort mai mic în disciplinare;

Sub influența temperamentului copiii diferă din perspectiva:

1. Modul în care se manifestă atunci când ei sunt furioși, triști, plâng cu mai mare ușurință, fac crize de furie intense care se manifestă o perioadă mai mare de timp, au nevoie de un timp mai mare pentru a se calma;
2. Modul în care reacționează la anumite contexte din viața lor (unii copii trăiesc și exprimă emoții intense de disconfort când sunt expuși la situații noi, dar nu și în situația în care nu pot avea acces la ceea ce-și doresc, pe când alții au reacții puternice când nu pot obține ceea ce-și doresc, dar nu și în situația în care sunt expuși la contexte noi).
3. Modul în care reacționează mintea și corpul lor atunci când ei se află în anumite contexte (când relaționează cu persoane cunoscute sau merg într-un loc nou, când nu obțin ceea ce își doresc sau le este blocat accesul la activitatea sau jucăria preferată).

Dincolo de comportamentele pe care copiii le manifestă atunci când trăiesc o anumită emoție există o serie de diferențe temperamentale mai greu de observat, care țin de modul în care reacționează corpul și mintea copiilor când sunt expuși la anumite situații și care reprezintă fața nevăzută a reactivității emoționale.

BIBLIOGRAFIE:

- Vernon,A., (2004) „Dezvoltarea inteligenței emoționale prin educație rațional-emoțivă și comportamentală”, Editura ASCR, Cluj-Napoca
- Druguș, I.,Bârle D., (2008) „Educăm și formăm prin ...povești”, Editura Universității Oradea
- Lespezeanu M., (2007) „Tradițional și modern în învățământul preșcolar”, Ed. Omfal Esențial, București

ROLUL REVISTELOR ȘCOLARE ÎN CREȘTEREA CALITĂȚII DEMERSULUI DIDACTIC

Prof. Țuculete Marinela, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia

Educația este într-un proces de schimbare în permanență, iar lumea contemporană se caracterizează printr-o evoluție rapidă și imprevizibilă, generând o creștere a informației. Aceasta are drept consecință informatizarea școlii, restructurarea și reînnoirea unor demersuri pluridisciplinare. Problema educabilității în rândul elevilor prin mijloace diferite este unul din factorii educației.

Obiectivele educației elevului trebuie să înceapă cu sensibilizarea acestuia față de frumos, cu formarea simțului și a gustului estetic, ca mijloc de a discerne frumosul de urât. Educația permanentă se caracterizează prin aceea că este continuă și globală, integrând toate nivelurile și tipurile de educație. Astfel, este asigurată formarea echilibrată a personalității, cu grad înalt de autonomie a învățării, pe baza căreia elevul știe să identifice și să folosească sursele de informație de care dispune, să participe la dezvoltarea și educarea celorlalți membri ai colectivității din care face parte și la creșterea calității vieții.

Introducerea disciplinelor opționale îi ajută pe elevi să-și dezvolte aptitudinile și creativitatea și să gestioneze corect resursele informaționale. Concepute sau nu în cadrul unor astfel de discipline opționale, revistele școlare sunt o formă de comunicare, de interacțiune elev-elev, profesor-elev sau elev-profesor. În cadrul acestei interacțiuni se creează mai multe tipuri de relații care facilitează creșterea actului educațional: relația de schimb informațional (idei, opinii, atitudini); relația de influențare reciprocă a comportamentului pozitiv; relații democratice de cooperare între elevi sau între profesori și elevi. Totodată revista școlară poate reprezenta o sursă a comunicării având funcție informativă (de transmitere a mesajului didactic și educativ), formativă (de stimulare a gândirii și a imaginației elevilor), educativă (de transmitere a influențelor educaționale, de coeziune și afirmare a grupurilor școlare), de rezolvare a unor întrebări sau probleme și a conflictelor școlare.

Cel mai important rol al revistelor școlare îl reprezintă dimensiunea creativității. Prin această publicație elevii își dezvoltă aptitudinea de a realiza ceva nou, original, inedit în cadrul unei școli. Sensibilitatea față de probleme sau receptivitatea față de nou poate fi punctul de plecare al acestora. Elevii își manifestă curiozitatea științifică, atitudinea interogativă, capacitatea de a sesiza cu ușurință problemele esențiale și neobișnuite. Activitatea creatoare din cadrul unei reviste trebuie să fie coordonată fie de către un profesor-coordonator, fie de către un elev-lider. Prin intermediul revistei, elevii dobândesc încredere în forțele proprii, tenacitate, cutezanță, răbdare, perseverență, entuziasm, autoexigență, spirit de grup și disciplină în muncă.

Creativitatea este un proces complex care angajează întreaga personalitate a elevului. Publicând în revistă diferite articole elevul își dezvoltă educația estetică, frumosul existent în natură, artă și societate, pentru a deveni creator de frumos. O revistă poate fi imaginată ca o poartă deschisă spre generații. Fiecare generație lasă o inițiativă, un gând, o încercare.

Articolele pot avea diferite rubrici, exersând și latura îndrăgită atât de mult de elevi, calculatorul. Dintre acestea pot fi amintite câteva titluri: *din viața școlii, ușurarea pregătirii temelor pentru acasă, să facem lectura o plăcere, legende, curiozități, pagini de istorie, medalion literar, debut literar, încercări jurnalistice, tradiții românești, învățături creștine, orașul meu-mândria mea, codul bunelor maniere, micii bucătari, relații de prietenie, horoscop, curiozități geografice, divertisment, rebus, glume etc.* Navigând prin mai multe domenii elevii vor avea o deschidere mai largă spre educație, își vor dezvolta personalitatea complex, sub îndrumarea discretă a profesorilor, fiind sprijiniți să-și formeze idealul de viață, să-și perfecționeze judecățile morale și să-și ridice nivelul conduitei morale.

În concluzie, revistele școlare oferă elevilor posibilitatea de a ieși din tiparele de gândire sau din canoanele școlare prin dezvoltarea imaginației și pasiunea pentru scris.

Bibliografie:

Yves Agnes, *Introducere în jurnalism*, Editura Polirom, 2011

Marin Stoica, *Pedagogie și psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, 2001

Neobosiți ai cuvântului, Revistă a Liceului cu Program Sportiv, Alba Iulia, Numărul 7

INSTITUȚIA DOMNIEI, MONARHIA ȘI INSTITUȚIA PREZIDENȚIALĂ - ANALIZĂ COMPARATIVĂ

Prof. Cîmpean Nicoleta, Liceul Teoretic Teiuș

Cele trei instituții reprezentând epoci istorice diferite – epoca medievală, cea modernă, respectiv contemporană, au avut și au un rol important în conducerea și organizarea statului românesc. Vom încerca în continuare să identificăm principalele asemănări și deosebiri între cele trei instituții centrale, punând în același timp în evidență importanța fiecăreia dintre ele.

Din punctul de vedere al formei de guvernământ, Principatele române se încadrează încă de la întemeiere în categoria domniilor absolute, formă monarhică mereu afirmată de domnitori, de la Basarab I, la Brâncoveanu și Cantemir. Această formă a evoluat în timp – domnie supusă regimului otoman, apoi celui nobiliar, fanarioților, monarhie ereditară, republică populară și socialistă – pentru ca în prezent, așa cum prevede articolul 1 din Constituția României, „forma de guvernământ a statului român este republica”⁴.

În ceea ce privește rolul instituției domnești, acesta este unul important, în condițiile în care domnul deține toată puterea în mâinile sale.

Și rolul monarhiei în istoria României moderne a fost unul fundamental. Regele avea largi prerogative, el dispunând de dreptul de veto (potrivit Constituției din 1866).

Președintele în schimb este un mediator între puterile statului precum și între stat și societate. El este totodată garantul independenței naționale, al unității și integrității teritoriale⁵.

La români, domnia nu a apărut ca la maghiari sau la bulgari, ca rezultat al investiturii de la Roma sau Bizanț; ea s-a născut pe cale internă și caracterul ei absolut s-a justificat în primul rând prin originea sa divină. Cancelariile folosesc încă din veacul al XIV-lea formula „prin grația lui Dumnezeu” și vocabula „Io” cu sens de „cel ales de Dumnezeu”. „Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Radu de la Afumați sunt câteva exemple de domni care au afirmat răspicat că se socotesc «aleșii lui Dumnezeu și unșii lui», afirmație pe care n-au pus-o la îndoială nici ideologii boierimii din veacul al XVII-lea”⁶. Șeful statului era uns și încoronat de mitropolit în cadrul unei ceremonii religioase.

⁴ Constituția României, art 1, al.2, Ed, Hamangiu, 2010

⁵ Constituția României, art 80, al.1,2.

⁶ Vlad Georgescu, “Istoria românilor de la origini până în zilele noastre”, Ed. Humanitas, București, 1992, p.45.

Această ceremonie și formulele menționate mai sus și prezente de altfel în titulatură, transferă domnului harul divin.

Caracterul absolut al domniei s-a manifestat și prin aspectul său dinastic. Succesiunea la conducerea țării s-a făcut pe cale ereditară (în familia Basarabilor-în Țara Românească și a Mușatinilor în Moldova) și electivă prin alegerea domnilor de către marea boierime din rândul membrilor familiei domnitoare. Pentru a limita amestecul mării boierimi în succesiune, domnii își asociau încă din timpul vieții fiul la domnie.

Ceremonia de încoronare a regilor României este diferită. Astfel, la 10 mai 1881, pe același deal al Mitropoliei unde jurase credință țării ca domnitor, cu 15 ani în urmă, Carol I și-a pus singur pe cap coroana de Rege al României, făcută din oțelul unui tun turcesc capturat la Plevna în timpul Războiului de la 1877. În același timp, soția lui, Elisabeta, a fost încoronată ca Regină. Astfel, la 10 mai 1881, se nășteau oficial Regatul României și Familia lui Regală.

Potrivit constituției, succesiunea la tron era ereditară:” Puterile constituționale ale domnului sunt ereditare, în linie coborâtoare directă și legitimă a măriei sale principelui Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu exclusiunea perpetuă a femeilor și coborâtorilor lor”⁷. Și așa va rămâne și în cazul următorilor regi.

În ceea ce privește încoronarea celui de-al doilea rege al României, încă din vara anului 1921, mitropolitul primat Miron Cristea al României întocmise un tipic al încoronării regelui Ferdinand Reîntregitorul și al reginei Maria, alcătuit după tradiția țaristă, a celei austriece, dar mai ales după literatura bizantină. Înaltul prelat ținea foarte mult la ungerea monarhilor României, mai ales că ultimul domnitor român încoronat, după tradiție, fusese Alexandru Ioan Cuza. Dar inițiativa lui a fost blocată de către nunțitul papal Marmaggi⁸. La 9 septembrie 1922, trimisul papal spunea: “Voi face totul pentru ca mitropolitul primat să nu-l încoroneze pe regele catolic sau să-l ungă în vreun fel. Am trimis deja pe cineva la rege, pentru mediere, iar astăzi-seară vine domnul Brătianu la mine. Lumea se teme că voi pleca. [...] Vor fi împiedicate încoronarea și ungerea de către mitropolit”. A doua zi, în mediul catolic românesc se anunțase că, la ceremonia încoronării, ungerea nu va fi săvârșită, precum și binecuvântarea coroanei. După un Te Deum, în biserica din Alba Iulia, cei doi monarhi urmau să iasă și în fața incintei să primească coroanele de la președinții camerelor parlamentare. Apoi, regele își va așeza singur coroana pe cap, urmând ca regina să o primească de la acesta. La 15 octombrie 1922, ceremonia s-a desfășurat întocmai planului făcut de nunțiu. Prezent la ceremonie, arhiepiscopul romano-catolic de București, Raymund Netzhammer, nota: ”Încoronarea se petrecuse așa cum fusese stabilit între guvern și nunțitul papal, într-un loc public și ca un act civil. Fusese civil, chiar prea civil! Încoronarea a fost o acțiune lipsită de sfințenie, o acțiune fără nici un ideal și la care episcopii și preoții nu au avut ce căuta!”⁹. Așadar o altă încoronare fără implicații religioase!

În schimb, Mihai a fost încoronat cu Coroana de oțel și uns rege de Patriarhul României Nicodim Munteanu, în Catedrala Patriarhală din București, imediat după abdicarea lui Carol al II-lea, la 6 septembrie 1940. Astfel, Mihai a domnit ca rege absolut, de drept divin, nu și constituțional.

Revenind în zilele noastre, problema alegerii președintelui este abordată într-un mod democratic, în condițiile în care “Președintele României este ales prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat”¹⁰. În ceea ce privește durata mandatului președintelui, aceasta este de 5 ani, fiecare președinte având dreptul la cel mult două mandate. În cazul domnului, respectiv regelui, aceștia erau aleși pe viață.

Un aspect important în analiza noastră îl reprezintă și atribuțiile instituțiilor studiate. Caracterul absolutist al puterii domnești rezultă și din analiza funcțiilor acesteia. Principele este mare voievod, termen slav semnificând conducător de obști și domn, termen latin cu înțeles de stăpân; “diplomatica cancelariei traduce acest termen grecesc cu *de sine stătător* sau *singur stăpânitor*”¹¹.

⁷ Constituția din 1866, art.82

⁸ Regele Ferdinand își păstrase religia catolică

⁹ <http://www.basilica.ro>

¹⁰ Constituția României, art 81, al.1

¹¹ Vlad Georgescu, *idem*, p. 46.

Regele își exercita atribuțiile în limitele actului din 1866, care îi oferea largi prerogative politice, legislative, militare executive, el dispunând de dreptul de veto absolut. Deși sistemul de guvernare era reprezentativ, în practica politică puterea executivă avea întotdeauna un cuvânt de spus, deoarece regele putea dizolva corpurile legiuitoare numi și revoca miniștrii. Abia în urma adoptării constituției din 1923 prerogativele regelui vor fi diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului ales prin vot universal¹². Ideea de bază a tuturor constituțiilor regale din România era aceea că regele conduce fără a governa.

Atribuțiile domniei și ale regelui vizează toate domeniile importante, spre deosebire de cele ale președintelui care sunt mai limitate. Astfel, domnul, respectiv regele controla toată politica externă a țării (declara război și încheia pace, semna tratate cu țările vecine), fără a cere acordul vreunei alte instituții a statului.

Și președintele azi încheie tratate internaționale în numele țării, dar aceste tratate sunt anterior negociate de Guvern și supuse spre ratificare Parlamentului. De asemenea, președintele, la propunerea Guvernului, acreditează și recheamă reprezentanții diplomați ai României, ceea ce cu siguranță a făcut și Ștefan cel Mare atunci când și-a trimis „ambasadori” în statele europene pentru a încheia tratate de alianță antiotomană.

Domnul avea și atribuții militare, fiind comandantul suprem al armatei; în această calitate percepea birul, dare în general destinată acoperirii cheltuielilor de apărare sau răscumpărare a păcii prin tributul impus de puterile străine. Regele era și el conducătorul armatei. Și președintele la rândul lui, conform articolului 92, al. 1 din Constituția României, „este comandantul forțelor armate și îndeplinește funcția de președinte al Consiliului Suprem de Apărare Țării”. El poate de asemenea să declare mobilizarea parțială sau totală a forțelor armate, bineînțeles cu aprobarea prealabilă a Parlamentului.¹³

În ceea ce privește politica internă, domnul are puteri depline, atribuțiile regelui sunt limitate datorită aplicării principiului separării puterilor în stat, în timp ce președintele are atribuții doar în câteva domenii. Astfel, domnul numește dregătorii, membri ai Sfatului domnesc, care era un organ consultativ și cu atribuții juridice. În problema colaborării domnului cu Marea Adunare a Țării legea prevedea că: Marea Adunare a Țării, formată din mari boieri, clerul înalt, boierimea mică și mijlocie și curteni era convocată de domn doar în cazuri speciale (alegerea domnului, declararea războiului sau încheierea păcii), având un caracter sporadic și nu unul permanent. Alte atribuții ale domnului erau cele administrative, funciare (stăpânește teritorii, confirmă proprietăți), fiscale (bate monedă, instituie sistemul de impozite), judecătorești (este instanța supremă de judecată). Atribuțiile domniei au fost totuși limitate de drepturile și privilegiile marii boierimi și de „obiceiul” sau „legea țării”.

Regele la rândul lui numește și revocă miniștrii, numește și confirmă în toate funcțiile publice, are dreptul de a bate monedă, sancționează și promulgă legile, are drept de amnistie politică, acordă distincții și decorații. Parlamentul ales prin vot censitar până în 1918 și apoi prin vot universal, are și el atribuții importante, dar regele are dreptul de a-l dizolva. Așa cum menționam și mai sus, atribuțiile regelui se vor diminua după adoptare Constituției din 1923. Prin Constituția din 1938, adoptată la inițiativa regelui Carol al II-lea, atribuțiile regelui vor spori din nou: „regele este Capul Statului”¹⁴, are inițiativa legislativă, convoacă Adunările Legiuitoare.

În schimb președintele desemnează doar candidatul pentru funcția de prim-ministru și numește apoi guvernul pe baza votului de încredere acordat de Parlament (art.85). În România contemporană relația președintelui cu Parlamentul (organul reprezentativ suprem al poporului și unica autoritate legiuitoare a țării¹⁵), are un statut total diferit: președintele adresează Parlamentului mesaje cu privire la principalele probleme politice ale țării (art. 88), iar în anumite situații președintele poate să dizolve Parlamentul (art. 89).

Președintele are și alte atribuții: conferă decorații și titluri de onoare, acordă gradele de mareșal, de general și de amiral, numește în funcțiile publice, în condițiile prevăzute de lege și acordă grațierea individuală¹⁶.

¹² **Constituția din 1923, art. 87**

¹³ **Constituția României, art. 92, al. 2**

¹⁴ **Constituția din 1938, art.30**

¹⁵ **Constutuția României, art.61, al. 1**

¹⁶ **idem, art. 94**

Aspectul suspendării din funcție poate fi adus în discuție doar în cazul președintelui care “în cazul săvârșirii unor fapte grave care încalcă prevederile Constituției poate fi suspendat din funcție de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună...”¹⁷.

În sfârșit un ultim aspect pe care dorim să-l aducem în discuție este cel al interimatului funcției. Astfel, în cazul domnului, mitropolitul era cel care-i ținea locul și prelua atribuțiile pe o perioadă limitată, în timp ce în cazul președintelui interimatul se asigură „în ordine, de președintele Senatului, sau de președintele Camerei Deputaților”¹⁸.

În cazul regelui, dacă acesta era în imposibilitatea de a conduce țara, atribuțiile sale urmau să fie preluate de o Regență:” Dacă Regele se afla în imposibilitate de a domni, miniștrii, după ce au constatat legalmente aceasta imposibilitate, convoacă îndată Adunările. Acestea aleg Regența, care va forma și tutela”¹⁹.

În finalul acestui studiu comparativ trebuie menționat faptul că acest caracter absolut al domniei s-a păstrat până la jumătatea secolului al XVII-lea când, după instaurarea dominației otomane, numirea domnilor se va face direct de către Poartă, iar domnia nu mai era un atribut exclusiv al voinței divine, deoarece depindea de voința sultanului. Statutul acestei instituții centrale se va degrada și mai mult la începutul secolului al XVIII-lea, odată cu instaurarea domniilor fanariote. Domnia va avea din nou un rol important în vremea lui Cuza și Carol I.

În schimb, atribuțiile regelui au fost, cu mici excepții cam aceleași, el având un rol fundamental în luarea deciziilor importante pentru țară.

Instituția prezidențială la rândul ei a avut și are un loc aparte între instituțiile democratice ale țării (instituția președintelui din perioada comunistă nu a făcut obiectul de studiu al analizei noastre) fiind un important factor de decizie.

BIBLIOGRAFIE

1. Vlad Georgescu, “Istoria românilor de la origini până în zilele noastre”, Ed. Humanitas, București, 1992.
2. Constituția din 1866, www.wikipedia.ro
3. Constituția din 1923, www.wikipedia.ro
4. Constituția din 1938, www.wikipedia.ro
5. Constituția României, Ed. Hamangiu, 2010
6. <http://www.basilica.ro>

CORPUL PĂCII, MISIUNE ÎNDEPLINITĂ!

Prof. Cărunta Elena, Școala Gimnazială „Lucian Blaga” din Ocna Mureș

“În urmă cu douăzeci de ani, Corpul Păcii și Guvernul României au semnat un acord oficial de înființare a Corpului Păcii în România. Din 1991, când a sosit primul grup de 18 voluntari, peste 1.000 de bărbați și femei cu contribuit împreună la împlinirea viziunii lui John F. Kennedy și a principiilor care călăuzesc Corpul Păcii România” a declarat Mark Gitenstein, Ambasadorul Statelor Unite în România.

Solicitarea în 2009 a unui voluntar din Statele Unite ale Americii prin Organizația Corpul Păcii pentru Școala Gimnazială „Lucian Blaga” din Ocna Mureș s-a finalizat cu primirea primului voluntar S.U.A (A. L.) pentru 2 ani școlari; au urmat alți doi ani, 2011-2013, în care am avut drept voluntar, prin aceeași organizație, pe Miss Megan Bumb.

¹⁷ *idem*, art. 95, al.1

¹⁸ *idem*, art. 98, al.1

¹⁹ Constituția din 1923, art. 84

Voluntarii americani au ajutat la predarea limbii engleze în școală, urmare a acordului inter-guvernamental, în cadrul Programului de Predare a Limbii Engleze ca limbă străină; și spun acest lucru la timpul trecut, deoarece agenția americană și-a încheiat activitatea definitiv în România.

Școala noastră a beneficiat din plin de acest sprijin acordat elevilor la limba engleză în acești patru ani. La clasele unde au predat voluntarii, elevii noștri au obținut rezultate remarcabile și au făcut reale progrese în conversație. La clasele cu predare intensiv de limba engleză, în acest an școlar, la Olimpiada Județeană de Limba engleză - care este ultima fază organizată - am obținut:

- **Locul I**, clasa a VIII-a (Truță Vlad, prof. Man Rodica, voluntar SUA, Bumb Megan);
- **Locul III**, clasa a VIII-a (Părduț Maria Gabriela, prof. Man Rodica, voluntar SUA, Bumb Megan);
- Tot elevul Truță Vlad a obținut **Premiul Național** *“From peace at home to peace in the world”* („Prin pacea de acasă pentru Pace în lume”). Tema a fost elaborată în limba engleză, apoi tradusă în limba română. Această competiție națională a fost lansată în cadrul unei mese rotunde la Biblioteca Metropolitană București, Filiala Ion Creangă, BiblioLounge, la care au participat 30 de reprezentanți ai organizațiilor non-guvernamentale și instituțiilor publice cu atribuții în prevenirea și combaterea violenței în familie. Concursul Național de Eseuri, Poezii, Artă, Spectacol de Teatru și Fotografie este deschis la nivel național tuturor elevilor interesați din școlile generale, liceele, organizațiile și bibliotecile din România și îi încurajează pe aceștia să vorbească despre violența în familie și să ia atitudine împotriva acestui fenomen.
- **Locul II**- Best Adapted Script (Cel mai bun scenariu adaptat) la Drama Festival International School, Cluj- Napoca, 2010;
- **Locul III**- Best Acting Team (Cea mai buna echipa) la Drama Festival International School, Cluj- Napoca, 2011.
- **Locul III**- Best Adapted Script (Cel mai bun scenariu) adaptat la Drama Festival International School, Cluj- Napoca, 2012.
- **Locul III**- Best Actor (Cel mai bun actor) adaptat la Drama Festival International School, Cluj- Napoca, 2012

Rezultatele frumoase de la limba engleză vin ca urmare a susținerii activităților în limba engleză de către voluntarii SUA, alături de profesor, timp de patru ani aici, la noi în școală și în mod cu totul excepțional se datorează lui Miss Megan, cum o numim noi, un om foarte activ, extrem de comunicativ, deschis, plin de energie și solicitudine.

Corpul Păcii este un exemplu al modului în care puterea unei idei poate schimba și îmbunătăți lumea în care trăim; astfel, Miss Megan s-a implicat în multe proiecte și programe ale școlii, ale comunității; a inițiat elevii în pregătirea pentru diferite tipuri de dans (majorete și hip-hop), participând la toate spectacolele școlii cu momente în limba engleză foarte apreciate de spectatori. De asemenea, a obținut fonduri pentru școala noastră în valoare de 6000 lei, pentru dotarea cu materiale didactice; a primit două laptop-uri pentru școală, dar a și inițiat activități prin care să implice și comunitatea în donarea unor sume, organizând un meci de volei între fete și băieți din Ocna Mureș și o seară distractivă pentru elevi.

Pentru împlinirea a 23 ani de când organizația Corpul Păcii activează în România, Corpul Păcii România a încheiat un parteneriat cu Ambasada Statelor Unite, Asociația Mai Mult Verde și comunități locale pentru a planta pomi în orașe și sate din România. Scopul proiectului este de a promova voluntariatul în școli. Participanții au luat parte la discuții de conștientizare a problemelor de mediu din zonă. Sustenabilitatea proiectului va fi evidentă odată cu creșterea copacilor, prin starea de împlinire a elevilor și prin capacitatea comunității de a iniția proiecte similare în viitor. Miss Megan, susținută de conducerea școlii, a motivat elevii fiecărei clase să planteze un pom în parcul școlii; alături de elevi au mai plantat

primarul localității, directorii unității, parte din profesori și din personalul nededidactic și, desigur, voluntarul S.U.A. Brăduții vor rămâne mereu în curtea școlii noastre drept mărturie că Miss Megan a trecut pe aici...De asemenea, în parcul școlii se ridică o „casă verde” din pet-uri pe schelet de lemn, pentru activități ale orelor de biologie (asemenea „case” s-au construit în localitățile cu voluntari, prin grija lor).

În data de 27 septembrie 2012, Corpul Păcii din România a susținut evenimentul Gală, intitulat „*A Legacy of Change: 22 de Ani de Pace și Prietenie*”. Trei sute de oaspeți au participat aducând astfel tribut îndelungatului parteneriat româno-american, care a apropiat cele două țări prin promovarea prieteniei și a păcii în lume. Între cei 300 de invitați, din Ocna Mureș au fost prezenți voluntar Miss Megan Bumb, Directorii, prof. Pop Elena și prof. Cărunta Elena; acțiunea deosebită a avut loc la reședința din strada Kiseleff, 17, București, prin grija Excelenței Sale, Mark Gitenstein.

La plecarea de la noi a voluntarilor S.U.A., pot spune că activitatea lor prin Corpul Păcii a contribuit la mentalități schimbate, dar și inimi deschise. Am legat prietenii pe viață între noi, maturii, dar și copii cu maturi. Miss Megan este un exemplu de comunicare internațională, cu care am interacționat **Excelent**.

Mulțumim, America! Mulțumim, Miss Megan!

“Nu întrebați ce poate să facă țara pentru voi, întrebați-vă ce puteți face voi pentru țară.”

John F. Kennedy

Gala “*A Legacy of Change: 22 de Ani de Pace și Prietenie*”,
la reședința ambasadorului S.U.A. in București

De Crăciun, Miss Megan cu prăjiturici americane Colindăm Prefectura Alba; Miss Megan e cu noi

Mama, Marcsha, în vizită în România

Miss Megan între copii

Moment artistic pregătit de Miss Megan

Participare la simpozionul școlii

Marcarea aniversării celor 23 de ani

Brăduții plantați prin grija Corpului Păcii

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚILOR CREATIVE ALE ELEVILOR PRIN LECȚIILE DE LECTURA

Prof. înv. primar Gligor Dana, Școala Gimnazială Vidra

Valențele formative ale învățământului din ciclul primar oferă largi posibilități în dezvoltarea capacităților creative ale elevilor.

Creativitatea de tip școlar, realizată de elev în procesul de învățământ nu trebuie confundată cu creativitatea artistului, unde originalitatea se interpretează în sensul strict al cuvântului. Copilul de vârstă școlară mică adoptă o atitudine creatoare atunci când, pus în fața unei sarcini de lucru, îi restructurează datele, descoperă calea de rezolvare, rezolvând-o într-un mod personal. Întregul demers întreprins de cadrul didactic trebuie subordonat antrenării și exersării potențialului creativ al elevilor, astfel încât aceștia să adopte o atitudine creatoare în activitatea pe care o desfășoară.

Pentru educarea creativității, în activitatea instructiv - educativă, sunt necesare anumite condiții. Astfel, o condiție esențială o constituie fondul de cunoștințe de care dispune elevul și gradul de stăpânire a acestora. Sărăcia de informații constituie un obstacol în formarea unei gândiri creative.

O altă condiție, la fel de importantă ca și cea dintâi, constă în formarea unor deprinderi de muncă intelectuală (citit, scris, exprimare orală). Un elev nu poate analiza și prelucra creator o operă literară dacă nu stăpânește bine tehnica cititului.

Învățare creativă impune utilizarea unor metode activ - participative de instruire: problematizarea, conversația euristică, etc. precum și stimularea comportamentului creativ al elevilor prin crearea unor situații în care atitudinile latente au prilejul să se manifeste. Creativitatea nu se poate cultiva decât într-o atmosferă de antrenare liberă a elevilor în căutări, în schimburi de idei. Copiii trebuie să-și exprime propriile păreri, fără a avea teama de a greși, de a li se face imediat o apreciere critică. În felul acesta se poate cultiva îndrăzneala, independența, originalitatea. De asemenea, pentru dezvoltarea spiritului creator, este necesară participarea tuturor elevilor la procesul învățării, în care să se favorizeze comunicarea, conlucrarea, colaborarea. În aceste condiții li se trezește dorința de autoafirmare chiar și elevilor cu tendință spre pasivitate.

Prin stimularea activității creative sunt dezvoltați toți parametri creativi: fluentă, flexibilitate, originalitate.

Lecțiile de literatură oferă reale posibilități de organizare și desfășurare a unor multiple activități care dezvoltă capacitățile creative ale elevilor. În cadrul tuturor etapelor lecturii explicative copiii sunt încurajați să-și manifeste creativitatea. Prin întrebările adresate de învățător, în timpul activității de analiză a textului literar, elevii pot să-și exprime opiniile personale cu privire la faptele prezentate, personajele povestirii, chiar la stilul realizării creației literare. „Ce v-a plăcut mai mult?”, „De ce?”, „Ce ați fi făcut voi în locul personajului?”, „De ce v-a plăcut acest erou?”, „Dacă eroul ar fi procedat în alt fel, ce s-ar fi întâmplat?”, „Cum trebuia să se poarte eroul ca să vă placă?”. Prin acest gen de întrebări elevii sunt stimulați să elaboreze răspunsuri originale, să găsească cât mai multe soluții la o temă pusă în discuție.

Povestirile care se referă la faptele și întâmplările aflate de la alții au un caracter mai schematic, sunt uneori incomplete, conținutul lor depinde în mare măsură de modul în care au fost au fost comunicate copiilor de către aceste persoane, de bogăția informației transmise. Povestirile prin analogie de acest gen creează mai puțin spațiu pentru discuții cu elevii, în comparație cu cele în care elevii relatează întâmplări și situații trăite de ei. Astfel întâmplările și situațiile pe care trebuie să le creeze îi solicită pe elevi să realizeze combinarea ideilor, cunoștințelor de care dispun, să analizeze diferite posibilități, să facă propuneri, să imagineze

variate situații posibile în care ei s-ar plasa ca spectatori sau ca personaje active. Este exersată astfel și gândirea lor anticipativă.

Povestirile prin analogie cu textele citite reprezintă importante și eficiente mijloace de dezvoltare a deprinderilor de exprimare ale elevilor. Ei sunt antrenați în verbalizarea gândurilor, a sentimentelor, a atitudinilor lor.

Pentru creșterea eficienței acestei metode, este bine ca povestirile să constituie obiectul unor lecții special organizate în continuarea lecției propriu-zise de citire. În prima oră se realizează lectura și analiza textului sub aspectul conținutului și al formei de exprimare, iar în ora următoare se pot desfășura activități orientate în mod predilect spre dezvoltarea capacităților creatoare ale elevilor. Elevii pot gândi asupra unor întâmplări din viața lor, asemănătoare cu cele înfățișate în textul analizat sau să proiecteze alte situații posibile. Ei desfășoară astfel o activitate de pregătire pe care o presupune orice act creator, oricât de limitat ar fi acesta.

Să dăm și câteva exemple concrete. După citirea și analiza textului „Oamenii și Luna”, se poate propune elevilor următoarea sarcină de lucru: „Imaginați-vă că sunteți cosmonauți și nava voastră a poposit pe Lună. Descrieți ce vedeți și ce sentimente vă încearcă. Folosiți-vă de conținutul lecției studiate.”

O povestire prin analogie se poate realiza și cu lectura „Fata babei și fata moșneagului” de I. Creangă. Ei pot înlocui personajele poveștii cu două surori care locuiesc într-un apartament și au un comportament asemănător eroinelor poveștii. Întâmplările sunt inspirate din activitatea copiilor din zilele noastre (participarea la păstrarea curățeniei în apartament, modul de comportare în casă, pe stradă, în mijloacele de transport în comun, în excursii, în tabere, etc.).

Un alt gen de povestire prin analogie este cea creată prin contrast. Se poate cere de exemplu, să se construiască o povestire în care să apară personaje cu însușiri morale, fizice, opuse personajului prezentat în textul studiat. De exemplu, se poate porni de la un personaj cu însușiri negative, cum este Ionel din lectura „Vizită” de I. L. Caragiale, cerându-le elevilor să-și imagineze opusul acestuia. Pentru ca tema să nu fie realizată simplist, trebuie îndrumați elevii să-și imagineze acțiunile, faptele în care se concretizează însușirile pozitive ale noului personaj.

O altă activitate cu caracter creator care se poate organiza la lecțiile de literatură se referă la continuarea textelor literare. Dacă lectura relatează faptele unor personaje, despre evenimentele la care participă, li se poate cere elevilor să-și imagineze și alte întâmplări și situații pe care aceștia le-ar fi putut trăi și să motiveze comportarea lor în noile condiții. Un astfel de demers se poate iniția la studierea fragmentului din „Degețica” de H. C. Andersen.

Pentru dezvoltarea creativității se pot realiza activități în care copiii sunt solicitați să dea alt final povestirilor citite. De exemplu, după citirea și analiza lecturii „Povestea unui om leneș” de I. Creangă, li se cere elevilor să-și imagineze un alt final, eventual mai optimist, căutând un mod mai blând de pedepsire a leneșului.

În literatura de specialitate găsim o mulțime de jocuri de dezvoltare a creativității, care se pot realiza cu mult succes în educarea tuturor factorilor creativității la toate obiectele de învățământ.

BIBLIOGRAFIE:

CERGHIT, ION, *Metode de învățământ*, Pedagogia sec.XX, EDP, București, 1980
LUCICA, SIMONA, *Receptarea operei de artă*, Revista de studii educaționale, nr.1-2, UVT, 2002

SCHIMBĂRI DE PARADIGMĂ ÎN SOCIETATEA CUNOAȘTERII

*Prof. psihopedagog Lațiu Camelia Lucia,
Liceu Tehnologic „Timotei Cipariu” Blaj*

Evoluția rapidă a științei și tehnicii a făcut ca potențialul tehnologiilor să se dezvolte într-un ritm care a depășit cele mai super realiste prognoze și în același timp au devenit larg accesibile. Ceea ce ar fi limitat dezvoltarea va fi legat din ce în ce mai mult de cunoaștere, de capacitatea oamenilor de asimilare și dezvoltare a acestor tehnologii, de utilizare a acestora în noi domenii de activitate, pentru noi produse și servicii. Acest aspect conduce la ideea că este nevoie de îmbunătățirea calității pregătirii omului.

Modificările produse în educație, sunt impuse, dar în același timp și facilitate de procese precum globalizarea, avansul către societatea cunoașterii, nevoia de învățare pe tot parcursul vieții, iar generațiile actuale au nevoie de un alt tip de management al resurselor și al comunicării diferit față de cel de până acum. Cunoașterea - este informație cu înțeles și informație care acționează. Din această cauză societatea cunoașterii nu este posibilă decât axată pe societatea informațională și nu poate fi separată de aceasta. Această stare de lucru impune procesului instructiv-educativ mutarea atenției dinspre profesor spre elev, iar sala de clasă nu mai este un loc în care informația este impusă elevului pasiv, care așteaptă doar să i se să impună ce are de știut, ci devine un spațiu unde elevii sunt implicați activ în procesul de învățare, formare și dezvoltare. Profesorul devine mai degrabă un facilitator care antrenează, mediază, consiliază și-i ajută pe elevi să-și dezvolte și evalueze înțelegerea.

Similar cu această explozie informațională, se desfășoară o explozie tehnologică în domeniul transmiterii informației ceea ce ne demonstrează vizavi de școală că aceasta trebuie să țină ritmul cu noile tehnologii.

Cercetările în domeniul psihologiei cognitive, relevă faptul că învățarea eficientă și de durată presupune înțelegerea sensului și a semnificației ideilor și informațiilor cu care se operează.

Vechea paradigmă	Noua paradigmă
Învățarea are loc predominant prin memorare și reproducere de cunoștințe, prin apel doar la „exemple clasice”, validate;	Învățarea are loc predominant prin formare de competențe și deprinderi practice;
Învățarea conduce la competiție între elevi, cu scopul de ierarhizare, iar succesul școlar este atribuit doar unor elevi (premianții);	Învățarea se realizează prin cooperare, se urmărește progresul fiecărui elev, iar succesul școlar este urmărit pentru toți elevii;
Lecțiile sunt liniare, cu secvențe în succesiune, iar viața cotidiană, experiența personală nu sunt folosite, sunt ocolite ca fiind neștiințifice;	Lecțiile se derulează în spirală, fiind orientate spre un obiectiv final, este încurajată investigația, explorarea și învățarea experiențială, iar viața cotidiană, experiența personală sunt folosite în învățare;
Sarcinile școlare sunt o povară, obligație neplăcută;	Se încearcă transformarea sarcinilor școlare în activități interesante, atractive punându-se accent pe nevoile de învățare și potențialul elevilor;
Elevilor li se predă, ei învață, profesorii dau informații pe care elevii le memorează și apoi le uită și sunt urmărite doar răspunsurile bune;	Profesorii experimentează și-și îmbunătățesc experiența didactică, își diversifică metodologia, iar elevii învață de la profesori, colegi, comunitate fiind ajutați să integreze ceea ce învață în experiența de viață, să gândească critic și să-și argumenteze răspunsurile;
Părinții sunt exteriori proceselor școlare, iar școala nu are legături cu comunitatea locală;	Părinții sunt parteneri ai școlii, iar școala se integrează în comunitatea locală;
Profesorii sunt văzuți ca adversari ai elevilor;	Profesorii devin parteneri în învățare, facilitatori și

	consilieri ai elevilor;
Elevul este produsul școlii;	Elevul este rezultatul propriului proces de formare și dezvoltare, a colaborării cu școala, comunitatea și familia. Este implicat în monitorizarea propriului progres;

Comutarea de paradigme educaționale

Învățarea bazată pe proiecte este un model de instruire centrat pe elev. Proiectele au conexiuni cu lumea reală, iar elevii pot prezenta ceea ce au învățat unui public real, pot face legătura cu resursele comunității, pot apela la experți și își demonstrează cunoștințele, competențele și performanțele realizate, prin prezentarea produselor.

Proiectele implică metode de evaluare multiple și continue. Așteptările sunt clar definite la începutul unui proiect și se revine la ele pe parcursul desfășurării proiectului prin modalități multiple de verificare a înțelegerii pe baza unor metode și instrumente variate de evaluare. Elevii au la dispoziție modele și îndrumări pentru desfășurarea activităților și știu ce se așteaptă de la ei de la începutul proiectului. Ocaziile pentru reflecție, feedback și adaptare la condiții sunt încorporate în proiect.

Toate aceste aspecte ale contextului actual fac incompatibil sistemul de învățământ tradițional cu nota sa predominant teoretizantă, chiar cu tendințe de supraîncărcare informațională, centrat pe achiziții de informații asimilate și redare mecanic, fără a fi pusă în valoare demonstrarea înțelegerii, creativitatea, gândirea critică, cogniția și metacogniția.

Bibliografie

- Păcurari, O. , „Strategii didactice inovative”, Ed. Sigma, București, 2000
 Ungureanu, I, „Paradigme ale cunoașterii societății” Ed. Humanitas, 1990
 Jota,E. „Știința educației prin paradigmă” Ed. Academica, 2009

LECTURĂ LA ELEVII DIN CLASELE PRIMARE

*Prof. învă. primar Bogdan Eugenia, Prof. învă. primar Prihoi Ana-Lucreția
 Școala Gimnazială „Simion Bărnuțiu” Tiur*

Cu toată amploarea pe care au luat-o mijloacele audio-vizuale în difuzarea culturii, cartea și lectura ei rămân calea cea mai sigură pentru formarea culturii generale, pentru formarea personalității cititorului. Mai mult decât oricare din tehnicile audio-vizualului prin care sunt vehiculate valorile culturii, lectura cărții oferă celui care o parcurge, pe lângă satisfacțiile ce le aduce orice fapt inedit, prilejuri unice de reflecție, de meditație. Ea îndeamnă la introspecție, angajează valori formative care își pun amprenta pe întregul comportament al cititorului. Tocmai de aceea se apreciază că lectura (cărți, reviste, ziare, diverse publicații), reprezintă una dintre cele mai răspândite și intense activități ale omului modern.

Lectura cărților constituie o activitate fundamentală pentru întreținerea condiției intelectuale, îmbogățirea cunoștințelor și a limbajului, pentru cunoașterea indirectă a diferitelor universuri și realități. De altfel, cartea este o comoară fără de preț, în care autorii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- aspectul cognitiv: prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Perioada de formare a gustului pentru lectură coincide cu cea în care se pun bazele citirii, clasele I-IV. De aceea, învățătorul trebuie să aplice și să cunoască modalitățile cele mai eficiente de formare a gustului pentru lectură, încă din clasa I.

În primul rând, el trebuie să asigure tuturor copiilor posibilitatea de a-și însuși tehnica citirii corecte, rapide, conștiente și fluente. De asemenea, să-i obișnuiască pe elevi să lucreze cu cartea, să se orienteze în textul citit, să utilizeze dicționarele, fișele de lectură, fișele cu citate etc.

O secvență foarte importantă în stimularea interesului pentru lectură și formarea de cititori pasionați este legată de felul în care se recomandă ce să citească și cum să citească.

Dintre modalitățile aflate la îndemâna cadrului didactic pentru dezvoltarea interesului copiilor pentru lectură menționez:

- modelul de cititor oferit de cadrul didactic;
- citirea/ povestirea incitantă: cadrul didactic trebuie să întrerupă lectura sau povestirea pe care o expune copiilor, într-un moment de maximă atractivitate, lăsându-i pe elevi să-și imagineze continuarea întâmplării (lectura cu predicții);
- recomandarea unor texte literare adecvate vârstei și preocupărilor elevilor ; - nu se va da lista anuală la începutul semestrului I , ci se vor stabili titluri pe 2-3 săptămâni;
- va face prezentarea unor cărți în așa fel încât să ambiționeze elevii în achiziționarea și lecturarea lor;
- va povesti incomplet momente ale unor narațiuni, lăsând elevilor un semn de curiozitate în finalizarea întâmplărilor;
- va caracteriza unele personaje, îndemnând elevii la căutarea independentă, prin lectură integrală, a locului acestora în narațiune, a relațiilor cu alte personaje;
- organizarea unor concursuri de recitări de poezii, ghicitori, finalizate cu recompense;
- desfășurarea unor jocuri de rol: *Biblioteca și cititorii săi, Prietenii cărții*;
- desfășurarea unor activități cultural-artistice, precum și dramatizarea unor texte literare;
- alcătuirea unor albume sau a unor fișe bibliografice și a unor fișe de lectură;
- șezători literare, medalioane literare, prezentare de benzi desenate, povești audio sa video etc.
- întocmirea de portofolii cu cei mai cunoscuți autori.

Lecturile selectate pentru școlarii mici sunt cele create de marea literatură clasică și populară care, chiar dacă nu au fost destinate copiilor, sunt accesibile acestora sau lecturile care se adresează direct copiilor, cum ar fi: „Povești” de Ion Creangă, „Basme” de P. Ispirescu, unele povești ale lui M. Sadoveanu („Dumbrava minunată”, „Făt Frumos”) și ale lui E. Gârleanu („Din lumea celor care nu cuvântă”).

Din cărți elevii află lucruri interesante despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural – artistică și moral religioasă.

La această vârstă, lectura lasă impresii deosebit de vii care pot determina atitudinea și comportamentul viitor al copilului. De aceea, încă din clasele primare, este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă.

De o mare importanță în educarea gustului pentru lectură este colaborarea învățătorului cu familiile elevilor pentru a realiza o îndrumare corectă și în afara școlii, cu bibliotecile

școlare pentru a oferi elevilor cărți potrivite vârstei, atractive, valoroase din punct de vedere literar.

Lectura necesită nu numai îndrumare, ci și control. Sondajul în lectura particulară trebuie să constituie o cerință obligatorie, manifestată în cadrul verificării cunoștințelor elevilor. Controlul lecturii elevilor trebuie să fie o activitate permanentă a învățătoarei, spre a preveni comoditatea, efectuarea unei lecturi facile, superficialitatea, neglijanța cărților.

Pentru evaluarea lecturii, în funcție de scopul urmărit, se vor putea parcurge următoarele modalități:

1.Verificarea caietelor de lectură suplimentară sau a fișelor de lectură: se face periodic, iar corectarea acestora oferă indicii despre ce citește elevul, ce reține din ceea ce citește, cum înregistrează informațiile, cum selectează date și personaje semnificative. Corectarea acestor caiete/ fișe este urmată de analiza concluziilor în fața întregii clase, cu prezentarea aspectelor pozitive și negative.

2.Convorbirile cu clasa și individuale despre lecturile elevilor: sunt foarte utile, deoarece oferă informații cât mai multe și cât mai precise asupra materialului citit, elevii beneficiind și de întrebările ajutătoare ale cadrului didactic.

3.Observarea performanțelor: se vor evidenția elevii care, în urma lecturii particulare își completează informațiile, se exprimă îngrijit, nuanțat, apreciind acest lucru ca un gest de silință și inteligență.

4.Efectuarea unui tabel cu evidența lecturii elevilor și afișarea lui în clasă va stimula concurențial cititul cărților.

5.Controlul fișelor de cititor de la bibliotecă ajută învățătoarea să vadă cât de preocupați sunt elevii pentru lectura suplimentară, ce și cât citesc, ce preferințe au.

Cu cât vor citi mai mult, cu atât vor înțelege copiii că mare e puterea cărții, că acest minunat ospăț al gândurilor la care este invitat în timpul liber, este un prieten în compania căruia niciodată nu este sigur.

Cartea – nu face zgomot, nu se supără că o ții prea mult sub ochii tăi, nici nervi nu face dacă o părăsești. Ea te face să vibrezi la ceea ce nu-ți oferă viața, îți lasă răgaz să meditezi, te urmărește cu stăruință în gând, te recheamă insistent să o iei dacă a fost bine, dacă ți-a plăcut.

Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit.

BIBLIOGRAFIE:

○ Silvia Nuță, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Ed. Aramis, București, 2000;

○ Eugenia Șincan, *Îndrumător pentru învățători, părinți și copii*, Ed. Gh. Alexandrescu, Craiova, 1993.

MATEMATICA ÎNTRE TEORIE ȘI PRACTICĂ PROIECT DE CERCETARE

Prof. Ghibescu Maria, Școala gimnazială Șugag, Alba

I. Prezentarea problemei cercetate

Concepte

Experimentul constă în observarea și măsurarea efectelor manipulării unor variabile independente asupra variabilelor dependente într-o situație în care acțiunea altor factori (prezenți efectiv, dar străini studiului) este redusă la minim.

Observația este o metodă ce constă în urmărirea intenționată și sistematică a fenomenelor specifice educației, fără nici o intervenție din partea cercetătorului, în scopul explicării, înțelegerii și ameliorării lor.

Ancheta pe bază de chestionare se bazează pe o comunicare între cercetător și subiecții investigați. Comunicarea poate fi orală sau directă precum și, scrisă sau indirectă. Ancheta are ca scop culegerea de date sub formă de opinii, atitudini, motivații, interese, comportamente, aspirații de la o masă mare de subiecți în legătură cu anumite situații sau fenomene educaționale.

Ancheta pe bază de interviu este o metodă de cercetare prin care se urmărește obținerea de informații de la subiecții investigați (elevi, părinți, profesori) prin adresarea unor întrebări și primirea răspunsurilor. Reușita interviului este condiționată de o serie de cerințe, cum ar fi asigurarea unei atmosfere de încredere, care să invite la declarații sincere persoanele intervievate, asigurarea discreției, anonimat, utilizarea unui limbaj accesibil, evitarea atitudinii autoritare, ironice, etc..

Testul docimologic este o probă complexă, formată dintr-un ansamblu de sarcini de lucru (itemi), care permit determinarea gradului de însușire a cunoștințelor de către elevi sau a nivelului de dezvoltare a unor capacități pe bază de măsurători și aprecieri riguroase. Itemii reprezintă elemente constitutive ale testului și sunt exprimați sub forma unor întrebări, probleme sau sarcini de efectuat. Un test de evaluare este însoțit de barem, care este o grilă de corectare și notare, ce prevede un anumit punctaj pentru rezolvarea corectă a fiecărui item. Baremul asigură o notare obiectivă a lucrării elevului.

Mijloacele didactice sau de învățământ se referă la ansamblul resurselor materiale naturale, tehnice, adoptate și selecționate în mod intenționat pentru a sprijini desfășurarea activității instructiv educative din școală și realizarea obiectivelor propuse. Mijloacele de învățământ folosite în acest experiment sunt materialele de substituție cum ar fi: corpuri geometrice, desene, planșe sau mijloacele simbolice – formule și mijloacele mixte precum manualul, culegeri de exerciții și probleme. Cele mai semnificative mijloace utilizate în experiment sunt cele de exersare și formare de priceperi și deprinderi intelectuale sau practice: instrumente de măsurat, rigla gradată și ruleta.

Utilizarea mijloacelor de învățământ de către profesori necesită respectarea unor cerințe, cum ar fi: valorificarea corectă a conținutului științific, dozarea adecvată a comentariilor ce însoțesc problemele, eliminarea timpilor morți, antrenarea elevilor.

Introducerea în practica didactică a mijloacelor de învățământ nu este un scop în sine, ci se justifică în măsura în care acestea sprijină desfășurarea activității de predare – învățare și realizarea obiectivelor instructiv – educative prestabilite. De aceea, în opțiunea pentru utilizarea mijloacelor de învățământ este nevoie să avem în vedere racordarea acestora la obiectivele și conținuturile instruirii, îmbinarea mijloacelor cu metodele și procedeele didactice, precum și respectarea particularităților de vârstă și individuale ale elevilor.

Importanța temei

Legarea teoriei de practică este esențială, în procesul de predare – învățare a matematicii, permițând o aprofundare și înțelegere a formulelor, a proprietăților figurilor și a corpurilor geometrice. Totodată această legătură poate duce la stimularea elevilor, creșterea intereselor elevilor pentru studiul matematicii. Se dezvoltă la elevi abilități și îndeletniciri practice, formarea deprinderilor practice, dezvoltarea spiritului de observație, de prelucrare teoretică a informațiilor ce le întâlnim în viața cotidiană.

Actualitatea temei

Având în vedere că școala românească trebuie să scoată de pe băncile școlii, oameni care să fie capabili și dornici de a lucra, de a se implica în activități cotidiene, consider că fiecare profesor are menirea să încerce prin diferite metode să stimuleze creativitatea elevului și să găsească aplicații practice la noțiunile teoretice, de cele mai multe ori abstracte. Activitățile practice au rolul de a insufla elevilor necesitatea implicării lor în viața cotidiană, cea de familie, comunitate pentru sporirea și îmbunătățirea traiului.

Motivarea alegerii temei

Experiența didactică de până acum a arătat că, desfășurarea la parametrii optimi ai procesului de predare – învățare este condiționată de existența și integrarea rațională în lecție a variatelor materiale didactice, inclusiv a mijloacelor moderne de învățare. În activitatea mea didactică am fost mereu preocupată să trezesc interesul elevilor pentru matematică, cunoaștere, înțelegere, învățatură și să asigur o dezvoltare la capacitate maximă a fiecărui elev.

Anticiparea contribuțiilor proprii și originale în lucrare

Plecând de la premisa că la examenul de Evaluare Națională, testul la matematică are în structura itemilor probleme cu caracter aplicativ, am hotărât să elaborez un opțional cu titlul „Matematica între teorie și practică” la clasa a VIII – a. Activitățile propuse la opțional vor avea aplicabilitate și la disciplina matematică, de fapt există o strânsă legătură între opțional și matematică, opționalul nu s-ar putea desfășura fără existența părții teoretice de la lecțiile de geometrie, iar problemele de la lecțiile de geometrie vor fi mai bine înțelese, deoarece activitățile propuse la opțional vor descătușa imaginația și curiozitatea fiecărui elev prin prisma aplicării în viața cotidiană a teoriei. Elevii vor înțelege că matematica nu se învață doar de dragul de a se învăța ci pentru a ne putea integra în comunitate, de a fi de folos comunității în care dănuim.

II. Prezentarea ipotezei cercetării

Pornind de la tendințele de modernizare și perfecționare a activității școlare, a creșterii rolului său în pregătirea pentru viață a elevilor, îmi propun ca în această lucrare să evidențiez importanța folosirii mijloacelor de învățământ atât sub raport informativ cât și formativ, în activitatea de învățare a elevilor.

Utilizarea mijloacelor de învățământ simbolice sau a celor de exersare și formare de priceperi și deprinderi practice în activitatea de predare – învățare – evaluare au un caracter informativ, pot influența pozitiv procesele psihice ale elevilor, contribuie la creșterea eficienței însușirii noțiunilor științifice în domeniul matematicii, la sporirea randamentului școlar, la pregătirea pentru muncă și pentru viață.

III. Prezentarea obiectivelor cercetării

- Cunoașterea, selectarea judicioasă și adecvată, precum și integrarea funcțională a mijloacelor de învățământ într-o strategie didactică eficientă;
- Valorificarea rezultatului obținut ca urmare a aplicării mijloacelor de învățământ practice, simbolice și a celor de formare de priceperi și deprinderi intelectuale;
- Dezvoltarea la elevi a spiritului practic, a abilităților și deprinderilor practice.

IV. Strategia/designul cercetării**1. Locul de desfășurare a cercetării**

Cercetarea se desfășoară la nivel gimnazial.

2. Perioada

Cercetarea se desfășoară în decursul unui an școlar.

3. Etape/subetape implicate

Etapa inițială cuprinde subetapele: interviu adresat părinților, elaborarea, apoi aprobarea opționalului la decizia școlii de către inspectorat, stabilirea situației experimentale și constituirea eșantionului martor și a celui de control.

Etapa experimentală cuprinde subetapele: administrarea factorului experimental și observarea grupurilor martor și experimental.

Etapa finală cuprinde subetapele: testarea finală a elevilor, chestionarul adresat elevilor și redactarea raportului de cercetare.

4. Disciplinele de studiu implicate

Disciplinele implicate în cercetare sunt: matematică – geometrie și opționalul la decizia școlii: „Matematica între teorie și practică”.

5. Eșantioanele de subiecți și caracterizarea lor

Eșantionul martor este format din 9 elevii ai clasei a VIII – a B. Am ales trei fete și șase băieți cu vârsta cuprinsă între 14 și 15 ani, sunt împărțiți pe trei nivele de pregătire: slabi, medii și buni, provin din familii ce se ocupă cu creșterea animalelor sau sunt angajați muncitori în diferite întreprinderi, provin din familii biparentale, situația materială este bună.

Eșantionul experimental este format din 9 elevii ai clasei a VIII – a A. Am ales trei fete și șase băieți cu vârsta cuprinsă între 14 și 15 ani, sunt împărțiți pe trei nivele de pregătire: slabi, medii și buni, provin din familii ce se ocupă cu creșterea animalelor sau sunt angajați muncitori în diferite întreprinderi, provin din familii biparentale, situația materială este bună.

Cele două grupuri sunt egale, omogene, comparabile din toate punctele de vedere.

6. Variabila independentă

Utilizarea mijloacelor de învățământ practice, simbolice și a celor de formare de priceperi și deprinderi intelectuale în cadrul orelor de opțional.

7. Variabila dependentă

Dezvoltarea spiritului practic, a abilităților, a deprinderilor și a unui comportament responsabil la elevi.

8. Metode utilizate

În cadrul cercetării am folosit următoarele metode: observația, experimentul, ancheta pe bază de chestionare, ancheta pe bază de interviu, metoda testelor, descoperirea didactică.

Observația se aplică pe tot parcursul cercetării cu scopul de a observa elevii pe parcursul desfășurării lecțiilor de matematică și opțional, fără a intervenii asupra subiecților. Se va completa fișa de observație ori de câte ori se observă o modificare de comportament, de atitudine, de creștere sau descreștere a interesului, modelul de fișă de observație folosit este anexat proiectului.

Ancheta pe bază de interviu, interviul este adresat părinților cu scopul de a obține acordul realizării și implementării la clasa a VIII – a opționalul: „Matematica între teorie și practică”.

Experimentul

Etapa evaluării inițiale: scopul acestei etape este de a depista, cunoaște nivelul de pregătire a elevilor în momentul începerii cercetării. Se aplică testul inițial, se face analiza și interpretarea rezultatelor obținute de elevi la test. Se stabilește dacă cele două grupuri de elevi implicați în cercetare sunt comparabile.

Etapa experimentală: în clasa din care face parte *eșantionul martor*, predarea – învățarea în cadrul orelor de opțional se va realiza prin aplicarea de metode și tehnici tradiționale. În reprezentarea și identificarea corpurilor geometrice se vor folosi cărți de specialitate, planșe. În rezolvarea problemelor se vor folosi datele date în problemă, astfel elevii sunt nevoiți să-și imagineze cum arată corpul geometric căruia trebuie să-i afle suprafața, volumul sau diferite distanțe. Activitatea se bazează pe o învățare inductivă, o descoperire a noțiunilor plecând de la general spre particular.

În cadrul orelor la clasa din care face parte *eșantionul experiment*, lecțiilor se vor desfășura altfel, se va aplica altă strategie și anume: pe lângă metodele și tehnicile tradiționale de predare – învățare se vor introduce mijloacele de învățământ practice, care dau posibilitatea elevilor de a intra în contact direct cu realitatea. Elevii sunt puși în situația de a măsura sala de clasă, cartea, caietul, diferite cutii, apoi cu datele obținute să conceapă probleme de calcul a suprafețelor, a volumelor sau alte cerințe ingenioase și interesante. Activitatea se bazează pe o învățare deductivă, o descoperire a noțiunilor plecând de la particular spre general.

Etapa finală: constă în evaluarea celor două grupuri prin: elaborarea și aplicarea testului, apoi analiza și interpretarea datelor obținute de către elevi și bineînțeles compararea rezultatelor celor două eșantioane. Evaluarea se poate face la opțional sau la matematică – geometrie. La oricare din cele două discipline la grupul experiment se vor observa progrese.

Ancheta pe bază de chestionar, chestionarul este adresat elevilor și are scopul de a obține informații, păreri ale elevilor cu privire la metodele tradiționale folosite, la folosirea mijloacelor de învățământ practice sau cum i-a ajutat la învățat această strategie.

9. Resurse materiale și cheltuieli implicate

Resurse materiale implicate: sala de clasă, foi de hârtie, foi de hârtie milimetrică, corpuri geometrice, manualul, ruleta, rigla gradată, cutii din carton pentru depozitare. Nu au existat cheltuieli, școala a pus la dispoziție spațiul și materialele didactice de care dispune, iar restul de materiale foi sau instrumente de măsurat au fost aduse de către elevi.

10. Metodologia de prelucrare a datelor

Culegerea de date se va face prin intermediul testelor docimologice, aplicate la începutul, pe parcursul și la sfârșitul experimentului. Se va face o analiză critică a rezultatelor obținute. Se vor nota și inventaria toate datele. În aplicația Microsoft Word se vor introduce datele cu privire la cele două eșantioane, se vor introduce conținuturile, rezultatele și analiza testelor. Tot aici se vor construi diagramele, care au rolul de a scoate în evidență o eventuală evoluție sau involuție a rezultatelor elevilor testați.

11. Precizarea modalităților de valorificare a cercetării

Se poate realiza o prezentare PowerPoint, cu ajutorul căruia să se poată populariza în rândul cadrelor didactice, a părinților, a reprezentanților comunității locale rezultatele obținute.

Anexe:

Interviul, adresat părinților

1. Considerați că este necesar ca elevii acestei școli, copiii dumneavoastră să participe la cursurile unei discipline opționale:
 - a. Da
 - b. Nu
 - c. Nu știu
2. Vi s-a adus la cunoștință, că fiecare elev este nevoit să participe la cursuri de opțional:
 - a. Da
 - b. Nu
3. Ce așteptări aveți de la cursul de opțional: ...
4. Ce credeți că îi va ajuta mai mult pe copiii în viață:
 - a. un opțional teoretic fără aplicații reale;
 - b. un opțional care să permită aplicații reale, practice;
 - c. un opțional cu noțiuni abstracte;
 - d. un opțional care să desfășoare activități de dezvoltare a creativității;
 - e. un opțional care să cuprindă doar noțiuni teoretice.
 - f. un alt tip de opțional;
 Dacă ați răspuns litera *f*, dați un exemplu: ...
5. Ce disciplină îndrăgește copilul dumneavoastră cel mai mult: ...
6. Propunerile pentru opțional se află în tabelul anexat, alegeți o temă, pe care o doriți: ...

Chestionarul, adresat elevilor

1. Ce disciplină îndrăgiți cel mai mult: ...
2. Ce v-a plăcut cel mai mult în cadrul lecțiilor de opțional: ...
3. Ce nu v-a plăcut în cadrul lecțiilor de opțional: ...
4. Alegeți varianta care vi se potrivește cel mai bine, în funcție de cum v-ați simțit la orele de opțional:
 - a. Am participat cu plăcere la orele de opțional;
 - b. Tematica opționalului mi s-a părut foarte interesantă;
 - c. M-a ajutat mult la matematică;
 - d. Tematica nu mi s-a părut deloc interesant;
 - e. Nu aș dori să mai particip la o astfel de activitate.
5. Aplicațiile practice pe care le-ați experimentat, vă sunt de ajutor:
 - a. Da
 - b. Nu
 - c. Nu știu

Fișa de observație a lecției

Școala:

Nume și prenume elev:

Clasa:

An școlar:

Opțional (o oră/săpt):

Competențe vizate:

C1. Identificarea elementelor din spațiu, viața cotidiană și corelarea lor cu noțiunile teoretice;

C2. Folosirea instrumentelor de măsurat în măsurarea lungimilor spațiilor;

C3. Prelucrarea datelor practice obținute prin evidențierea și corelarea lor cu teoria;

C4. Exprimarea și realizarea de desene la scară a spațiilor cu datelor obținute din măsurare;

C5. Aplicarea formulelor de calcul a ariilor pe figurile obținute și transpunerea situațiilor practice în limbaj matematic;

Competențele propuse spre realizare se vor nota cu: I – însușit; D – în dezvoltare;

U – uneori; N – neînsușit.

Nr. Crt.	Săptămâna	Competențe vizate					Observații
		C1	C2	C3	C4	C5	

Bibliografie:

Crețu D., Nicu A., *Pedagogie și elemente de psihologie pentru formarea cadrelor didactice*, Sibiu, Editura Universității „Lucian Blaga”, 2004;